

פרק שני

זמן שמחתנו

- * השמחה דחג הסוכות – גמר ושלימות מתן־תורה דלוחות אחרונות
- * קבלו מלכותי (בר"ה) ואח"כ אגזור עליכם גזירות (מ"ת ביוהכ"פ והמשכו בחג הסוכות)
- * הוספה בלימוד התורה בחג הסוכות, ובפרט בפנימיות התורה
- * השייכות לאושפיזין – האושפיזין שבזהר (פנימיות התורה) והאופשיזין החסידיים כפי שנקראים ע"ש פעולתם ועבודתם בגילוי פנימיות התורה

ג. לאחרי הפתיחה בברכה (הן ברכת שלום, והן ברכת המועדים) – יש לבאר תוכנו וענינו המיוחד של חג הסוכות, "זמן שמחתנו":

בשמו של ה"ט – "זמן שמחתנו" – מודגש שהשמחה היא ענינו העיקרי של ה"ט, משא"כ שאר הימים טובים (חג הפסח וחג השבועות), עם היותם "מועדים לשמחה", הרי, ענין השמחה אינו עיקר וכל ענין ה"ט, כי עיקר וכל ענין ה"ט הוא "זמן חרותנו" (חג הפסח) או "זמן מתן תורתנו" (חג השבועות).

ומזה מובן גם בנוגע לגודל ומעלת השמחה – שהרי יש כמה חילוקי דרגות בשמחה, שמחה למעלה משמחה²¹ – שנוסף על דרגת השמחה דכל הימים טובים, יש שמחה יתירה בחג הסוכות, שמחה גדולה ונעלית יותר מהשמחה ד"זמן חרותנו" והשמחה ד"זמן מתן תורתנו".

וכמפורש במדרש²² ש"כפסח אין אתה מוצא שכתוב בו שמחה אחת .. בעצרת .. שמחה אחת .. אבל בחג (הסוכות) .. כתב שלש שמחות".

ד. והענין בזה:

במעלת השמחה דחג הסוכות ("זמן שמחתנו") לגבי חג השבועות ("זמן מתן תורתנו"²³) שלפניו – צריך להבין: השמחה הגדולה ביותר היא מזה ש"בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו"²⁴, ואיך יתכן שמחה גדולה יותר מזו, עד כדי כך, שלאחרי "זמן מתן תורתנו" ישנו חג נוסף שבו מודגש ענין השמחה באופן שהשמחה נעשית תוכנו של הזמן, "זמן שמחתנו"?!

ומהביאורים בזה – שהשמחה דחג הסוכות קשורה אף היא עם מתן-תורה, אבל באופן נעלה יותר ממתן-תורה שבחג השבועות – "ביום חתונתו זה מתן תורה"²⁵, "יום הכיפורים שניתנו בו לוחות האחרונות"²⁶

(21) ראה מעייני הישועה פ"ב (ע' 33 ואילך).

(22) יל"ש אמור רמז תרנד י"א פ"ב (בתחלתו).

(23) שבו נעשית גמר ושלימות היציאה ממצרים, "זמן חרותנו".

(24) נוסח ברכת התורה.

(25) תענית כו, ב – במשנה.

(26) פרש"י שם (מגמרא שם ל, ב).

(לאחרי שנתרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם²⁷), שבו ניתוסף בתורה באופן ד"כפלים לתושי"²⁸, ובמילא ניתוסף גם שמחה בכפלים,

אלא שביהכ"פ עצמו השמחה אינה בהתגלות (כ"כ), כיון שבו מודגש בעיקר הענין דסליחה מחילה וכפרה, ועיקר התגלות השמחה דמתן-תורה שביהכ"פ היא בחג הסוכות — "זמן שמחתנו", עד לסיומו וחותמו בשמיני-עצרת, שנוסף על הקליטה דכל עניני חג הסוכות שנעשית ביום השמיני(עצרת), ה"ה גם "רגל בפני עצמו"²⁹, ובפרט בשמחת-תורה³⁰, שנקרא בשם מיוחד בפ"ע³¹, ובשם שמדגיש השייכות של השמחה לתורה — שבו נעשית שלימות השמחה³² דמתן-תורה דלוחות אחרונות.

ה. ויש לומר, שהמעלה דמתן-תורה דלוחות אחרונות ביהכ"פ (שמתגלה במעלת השמחה ד"זמן שמחתנו") לגבי חג השבועות ("זמן מתן תורתנו") מתבטאת גם בהקדמת העבודה ד"תמליכוני עליכם" ב"ה:

איתא במדרש³³ (ומובא בכ"מ בדרושי חסידות³⁴) שהקב"ה אומר

27 פרש"י תשא לג, יא. עקב ט, יח.

28 כדאיתא במדרש (שמו"ר רפמ"ו) "א"ל הקב"ה (למשה) אל תצטער בלוחות הראשונות שלא היו אלא עשרת הדברות לבד, ובלוחות השניים אני נותן לך שיהא בהם הלכות מדרש ואגדות, הה"ד (איוב יא, ו) ויגד לך תעלומות חכמה כי כפלים לתושי".

29 סוכה מח, רע"א. וש"נ.

30 ובארץ ישראל יש נתינת-כח מיוחדת להמשיך ולפעול הענינים דשמע"צ ושמח"ת ביום אחד (לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ג. ובכ"מ). — ולהעיר מפתגם אדמו"ר האמצעי (שיחת שמע"צ תרצ"ט) שאין דעתו נוחה מבני ארץ ישראל שמערבים ב' הענינים דשמע"צ ושמח"ת ביחד, שהרי הרגע הראשון דשמע"צ הוא גם הרגע הראשון דשמח"ת, משא"כ בחוץ-לארץ, שבמשך כ"ד השעות דשמע"צ מונחים ומושקעים לגמרי בעבודה דשמע"צ, ולאח"ז ישנם עוד כ"ד שעות בשביל עניני העבודה דשמח"ת — ב' עניני עבודה שונים וחלוקים זמ"ז, כמבואר בכ"מ (ראה לקו"ש ח"ט ע' 226 ואילך. ועוד).

31 ראה לקו"ש שם. וש"נ.

32 ולכן השמחה דשמח"ת היא באופן נעלה יותר מהשמחה דשמע"צ ושבעת ימי הסוכות, ועד שמצינו בהנהגת רבותינו נשיאינו שבשמע"צ היו מסוגרים בעצמם ("פארשלאסן אין זיך און פאר זיך")* יותר מאשר בשבעת ימי הסוכות (אף שע"פ הכלל "מעלין בקודש" צ"ל הוספה בהשמחה) — כדי להדגיש יותר מעלת השמחה דשמח"ת.

33 ראה מכילתא יתרו כ, ג. תו"כ ופרש"י אחרי יח, ב.

34 סה"מ תש"ג ע' 69. ועוד.

(* אבל לא שייך אצל רבותינו נשיאינו תנועה של "אָנגענצויגנדייט" (מתיחות) — שאין זה הסדר שלהם ככלל.

לישראל "קבלו מלכותי ואח"כ אגזור עליכם גזירות". ויש לומר, שענין זה מודגש ביותר במתן-תורה דלוחות אחרונות – להיותו לאחרי ההקדמה ד"קבלו מלכותי" תחילה, שזהו"ע ד"תמליכוני עליכם" בר"ה, שלאח"ז נעשה מתן-תורה דלוחות אחרונות ביוהכ"פ בשלימות, "אח"כ אגזור עליכם גזירות".

וענין זה ("אח"כ אגזור עליכם גזירות") מודגש גם בעבודה דחג הסוכות – הן בנוגע להמצוות המיוחדות דחג הסוכות, סוכה וד' מינים³⁵, והן בנוגע ללימוד התורה, כידוע³⁶ שהתורה נמשלה לבית שמגין³⁷ מזרם וממטר, ודוגמתו בסוכה, שהיא כמו בית ("תשבו כעין תדורו"³⁸) שמגין מזרם וממטר, כמ"ש³⁹ "וסוכה תהי' לצל יומם מחורב למחסה ולמסתור מזרם וממטר" – שמזה מובן שהשמחה ד"זמן שמחתנו" קשורה עם תורה ומצוות ("אגזור עליכם גזירות"), שמחה של תורה ושמחה של מצוה.

ו. ע"פ האמור שהשמחה ד"זמן שמחתנו" קשורה עם מתן-תורה דלוחות אחרונות באופן ד"כפלים לתושי" – מובן, שב"זמן שמחתנו" צריכה להיות הוספה ביתר שאת וביתר עוז בלימוד התורה:

ובהקדם המבואר בתניא⁴⁰ מעלת לימוד התורה לגבי קיום המצוות – שע"י לימוד התורה מתאחד שכל האדם (חכמתו בינתו ודעתו) עם חכמתו של הקב"ה (תורה) ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל כו". ומזה מובן שבלימוד התורה מודגשת יותר השמחה שבמ"ת דלוחות אחרונות ("זמן שמחתנו") – כיון שעיקר ושלמות ההתאחדות עם הקב"ה ("קבלו מלכותי ואח"כ אגזור עליכם גזירות") באופן ד"יחוד נפלא" היא ע"י לימוד התורה דוקא.

ובהדגשה יתירה בנוגע ללימוד פנימיות התורה⁴¹ באופן של הבנה

(35) החל מההכנה במשך ד' הימים שבין יוהכ"פ לסוכות – כדאיא במדרש (ויק"ר פ"ל, ז) ש"מיים הכיפורים עד החג כל ישראל עסוקין במצוות, זה עוסק בסוכתו וזה בלולבו".

(36) ראה לקו"ת ואתחנן יא, א. המשך מים רבים תל"ו בסופו (פרק ר ואילך). וש"נ.

(37) להעיר גם ממארו"ל ש"תורה מגינא ומצלא" (ראה סוטה כא, א).

(38) סוכה כח, ב. וש"נ.

(39) ישע"י ד, ו.

(40) פרק ה.

(41) ובלשון הכתוב – "תעלומות חכמה", שעז"נ (בהמשך הכתוב) "כפלים לתושי".

והשגה בחכמה בינה ודעת, בתורת חסידות חב"ד – שבה מודגש בגלוי יותר ה"יחוד נפלא" עם חכמתו של הקב"ה (ללא צורך מראיות שמבחוץ כו') כיון שתוכן הלימוד הוא ידיעת אלקות, "דע את אלקי אביך"⁴².

ובפרט ע"פ הידוע שע"י פנימיות התורה נעשה ההתקשרות והחיבור דפנימיות הנשמה עם הפנימיות דהקב"ה, כדאיתא בזהר⁴³ "ג' דרגין מתקשראן דא בדא, ישראל אורייתא וקוב"ה, וכל חד דרגא על דרגא סתים וגליא", היינו, שע"י סתים (פנימיות) דאורייתא נעשית ההתקשרות דבחי סתים (פנימיות) שבישראל עם בחי סתים (פנימיות) דקוב"ה⁴⁴.

ז. ויש להוסיף, שהשייכות המיוחדת דפנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת חסידות חב"ד ל"זמן שמחתנו" (מצד השלימות שבמ"ת דלוחות אחרונות) מודגשת עוד יותר מצד ה"אושפיזין" שבחג הסוכות:

איתא בזהר⁴⁵ שבשבעת ימי חג הסוכות באים לסוכתו של כאו"א מישראל שבעה אושפיזין (אורחים) מהעולם העליון (עולם האמת) – אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד (ובמק"א⁴⁶ מוסיף גם שלמה – אושפיזא השמיני⁴⁷).

ובזה ניתוסף עוד יותר ע"י שבעת האושפיזין החסידיים (כפי שגילה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁴⁸) – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק, אדמו"ר מהר"ש, ואדמו"ר מהורש"ב.

ואנן נוסף אבתרייהו גם את האושפיזא השמיני⁴⁷ – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו נעשית הקליטה דכל שבעת האושפיזין⁴⁹,

42) דה"א כח, ט. וראה תניא (ק"א) קנו, ב. ובכ"מ.

43) ח"ג עג, א.

44) נוסף על ההתקשרות דישראל עם הקב"ה שלמעלה מהתורה (ועד שעל ידם ניתוסף בהמשכה דקוב"ה באורייתא). ועפ"ז מובן דיוק הלשון (שמובא בדרושי חסידות בכ"מ) "תלת קשרין" (ולא "תלת דרגין"), אף שבין שלשה דברים יש רק שני קשרים (בקשר דישראל עם התורה, והקשר דתורה עם הקב"ה) – כיון שנוסף על שני הקשרים ישנו גם קשר שלישי דהתחתון עם העליון (באופן של עיגול), ישראל וקוב"ה כולא חד (ראה גם סה"מ מלוקט ח"ג ע' קנה. וש"נ).

45) ח"ג קג, ב ואילך.

46) שם רנה, ב ואילך.

47) ראה מעייני הישועה ח"ג פ"ח (וראה לקמן הערה 304).

48) שיחת ליל א' דחגה"ס תרצ"ז ותש"ג. ועוד. – ושם, שהראה באצבעו ואמר: כאן יושב הבעש"ט, כאן יושב המגיד וכו', וכאן יושב אאמו"ר ("דער טאטע").

49) ע"ד הקליטה דשבעת ימי הסוכות בשמע"צ – כנגד יוסף (זח"א רח, רע"ב).

כמודגש גם בכך שעל ידו (ע"פ הציווי וההוראה שלו) נתפרסמו ונדפסו כתבי החסידות של רבותינו נשיאינו (כולל גם ספריהם של הבעש"ט⁵⁰ ("כתר שם טוב" ו"צוואת הריב"ש") והמגיד ("מגיד דבריו ליעקב", שנקרא גם בשם "לקוטי אמרים"⁵¹) שנדפסו עוד הפעם).

ובהקדמה – שפרטי הדברים אודות האושפיזין שבזהר והאושפיזין החסידיים (שייכותם זל"ז, החילוקים שביניהם וכו') נתבארו בארוכה בשנים שלפנ"ז, וכבר נדפסו הדברים⁵², ובתוספת ציוני מראי-מקומות, דבר השלם, ובודאי זוכרים הדברים, ובכל אופן, כל הרוצה יכול לעיין בדברים הנדפסים, כולל גם העיון בספרים שצויינו במראי-מקומות, שעל ידם ניתוסף עוד יותר בהבנת הדברים באופן של "עשירות"⁵³ (כמארזל⁵⁴ "דברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר"); ומזכירים עתה את ענין ה"אושפיזין" [נוסף לכך שעי"ז מעוררים זכות אבות, כפי שמצינו בהקרכת התמיד (התחלת העבודה דכל יום) בביהמ"ק שהיו אומרים

---

50) להעיר מהשייכות המיוחדת דכ"ק מו"ח אדמו"ר להבעש"ט – שבכמה ענינים היתה הנהגתו א" בעל-שם טקע הנהגה", ע"ד הנהגת זקנו, אדמו"ר מהר"ש [שהי' דומה לו בקלסתר פניו*, עד כדי כך, שאחד מזקני החסידים שהי' מקושר לאדמו"ר מהר"ש, התעלף כשראה לראשונה את פני כ"ק מו"ח אדמו"ר... באמרו שראה את רבו... אדמו"ר מהר"ש], שהנהגתו היתה באופן ד"לכתחילה אריבער**.

51) ולהעיר שגם ספר התניא (תושב"כ תורת חסידות חב"ד) נקרא בשם "לקוטי אמרים", להיותו "מלוקט מפי ספרים ומפי סופרים כו", שקאי (במיוחד) על המגיד והבעש"ט***.

52) במעייני הישועה ח"ג (ע' 71 ואילך).

53) להעיר שבנוגע לחג הסוכות מודגש הצורך בעשירות (גם) כפשוטה – מצד ריבוי ההוצאות שבכל הימים טובים, ונוסף לזה גם ההוצאות המיוחדות הסוכה וד' המינים, ובפרט ע"פ הוראת האריז"ל ע"ד החיוב להוצאות ממון על עשיית המצוה, ועד להנהגתו בתשלום המעות, שהי' מכניס ידו לקופת המעות ונותן המעות מבלי למנותם (ראה שער המצוות ר"פ עקב. טעמי המצוות פ' ראה מצות הצדקה). ועוד).

54) ברייתא דל"ב מדות טו. וראה ירושלמי ר"ה פ"ג סה"ה. תוד"ה אלא – כריתות יד, סע"א.

(* ואף שתואר קלסתר פנים הו"ע חיצוני (לכאורה). הקשור עם גשמיות הגוף – מתגלה בזה גם הפנימיות (ראה לקו"ש ח"כ ע' 103. וש"נ). נוסף על המעלה שבגשמיות הגוף מצ"ע, כמודגש במיוחד לעתיד לבוא, שניקר השכר הוא לנשמות בגופים דוקא.

** להעיר, שיום ההילולא שלו – ש"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו .. מתגלה ומאיר .. ופועל ישועות בקרב הארץ" (אגה"ק סד"ך וכ"ח) – ב"ג תשרי, בסמיכות (לערב) חג הסוכות.

*** ששמו (ישראל) נזכר גם בהסכמה מתלמידי המגיד והבעש"ט (הסכמת הרי"ל הכהן לתיאור – ראה לקו"ד ח"א סא. א. ועוד).

"האיר פני כל המזרח עד שבחרון", "להזכיר זכות אבות" שבחרון⁵⁵] בקשר ובשייכות לפנימיות התורה.

ונקודת הדברים – שכללות ענין האושפיזין נתגלה בספר הזהר, לפנימיות התורה, ועאכו"כ בנוגע לאושפיזין החסידיים, שהם הנשיאים דתורת החסידות⁵⁶, והם אלה שמבארים הענינים שבזהר⁵⁷ באופן של הבנה והשגה בחב"ד, ובמילא, ניתוסף על ידם עוד יותר בכללות ענינם של האושפיזין שנזכרו בזהר⁵⁸.

ח. ויש לומר, שענין זה מרומז גם בכך שהזכרת האושפיזין החסידיים היא (לא בשמות שנקראו בכניסתם לבריתו של אאע"ה, כמו האושפיזין שבזהר, אלא) בתוארים המיוחדים שנקראים בהם בתור נשיאי (ישראל, ובפרט נשיאי) החסידות⁵⁹,

– [ואלו הם:

הבעש"ט (ולא השם "ישראל") – כפי שנתפרסם שמו בכל הגליל והסביבה, ועד בכל העולם כולו, עד סוף כל הדורות, בתור "בעל שם טוב";

המגיד (ממעזריטש) (ולא השם "דובער") – ע"ש פעולתו ועבודתו באופן ד"מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל"⁶⁰;

אדמו"ר הזקן (ולא השם "שניאור זלמן") – שתואר זה ("הזקן", הראשון) מדגיש מעלתו בהתייטדות תורת חסידות חב"ד ע"י ספר התניא, ועד שנתפרסם ונקרא גם בשם "בעל התניא (והשולחן ערוך)";

55) תמיד רפ"ג. יומא כח, רע"ב ובפרש"י – מירושלמי שם פ"ג ה"א.

56) נוסף על החידושים שנתחדשו ונתגלו על ידם בנגלה דתורה – החל מאדמו"ר הזקן ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כידוע שיש כו"כ ענינים בנגלה דתורה גם מרבתינו נשיאינו שלא נתפרסמו ריבוי ענינים שלהם בנגלה דתורה (כמו מאדמו"ר הזקן והצמח-צדק), ולדוגמא – התשובות של כ"ק אדני"ע בעניני מקוואות* (אג"ק שלו ח"א ע' שעב ואילך. ועוד), וכיו"ב.

57) כולל ובמיוחד – ספרי החסידות הנקראים בשם "ביאורי הזהר".

58) ועפ"ז י"ל, שמצד המעלה שבעבודת (טירחת) האדם, קדימה לאושפיזין החסידיים, כיון שעל ידם (עבודתם ופעולתם) ניתוסף גם בענינם של האושפיזין שבזהר (כבפנים).

59) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ האיזינו שבת שובה ס"ט.

60) תהלים קמו, יט.

(* ענין הטהרה. ששי"ד במיוחד ליוהכ"פ (כמ"ש "כי ביום הזה יכפר עליכם גו' לטהר אתכם גו' לפני ה' תטהרו") – שעניניו נמשכים ומתגלים בחג הסוכות (ראה הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' קכא).

אדמו"ר האמצעי (ולא השם "דובער") – שמדגיש שייכותו לאדמוריים שלפניו ושלאחריו, שלהיותו "אמצעי" ה"ה כולל שניהם (כמודגש גם בזה שתורת החסידות שלו היא באופן ד"רחובות הנהר"⁶¹);

הצמחצדק (ולא השם "מנחם מענדל"⁶²) – שמדגיש שייכות למשיח צדקנו, שנקרא בבי' השמות "צמח"⁶³ ו"צדק" (משיח צדקנו), ע"ש פעולתו בהחיבור דתורת החסידות ותורת הנגלה ביחד בריבוי גדול (גם בכמות⁶⁴), שבזה מודגש הענין דיפוצו מעינותיך חוצה, שע"ז אתי מר דא מלכא משיחא⁶⁵;

אדמו"ר מהר"ש (ולא השם "שמואל", שמדגיש מעלתו של הנקרא בשם זה⁶⁶ ע"ש ש"השאלתיהו לה' כל הימים אשר הי' הוא שאול לה"⁶⁷), או כפי שנתפרסם ונקרא גם ע"ש ההנהגה ד"לכתחילה אריבער"⁶⁸ – שבזה מודגשת דרכו המיוחדת בתור נשיא ישראל;

אדמו"ר נ"ע (ולא השם "שלום דובער") – שהתואר "נשמתו עדן" הוא התואר שנקרא בו כמו הקריאה בשם (שעיקרה) לנוכח (אף שלכאורה ה"ז סתירה מיני' ובי'), וההסברה בזה – ע"פ הפתגם שאמר לפני הסתלקותו: "איך גיי אין גן עדן (אין הימל) און די כתבים לאַז איך אַייך"⁶⁹, שגם בעלותו לגן עדן ("נשמתו עדן") נמצא כאן (שלכן שייך לקרותו כמו שקורין לנוכח) – ע"י הלימוד בכתבי החסידות שלו;

וכן כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ולא השם יוסף יצחק, שקשור עם הגאולה: יוסף – ע"ש "יוסיף אדני' שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל"⁷⁰), ויצחק – ע"ש השחוק ("כל השומע יצחק לי"⁷¹) ששלימותו

61 ראה "התמים" ח"ב ע' עח. לקוטי לוי"צ אג"ק ע' שלד. ועוד.

62 להעיר ש"צמח צדק" בגימטריא "מנחם מענדל" (ראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד: "חושבני הדין כחושבני" הדין, הוא צמח הוא מנחם". וראה לקו"ש ח"ט ס"ע 291 ואילך).

63 ראה ירושלמי שבהערה הקודמת.

64 כפי שנתגלה במיוחד בדורנו זה ובשנים אלה.

65 אגה"ק דהבעש"ט הידועה (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

66 ובפרט כשנתנית השם היא באופן שידעים ומכוונים שייכות דהשם למהותו ותכונותיו של הנקרא בשם זה (ראה לקו"ש ח"ו ע' 36) – כבנוד"ד, שהשם "שמואל" ניתן ע"י הצמחצדק.

67 ש"א א, כח.

68 ראה אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תריז. לקו"ש ח"א 124. ועוד.

69 אג"ק הנ"ל ח"א ע' קמא.

70 ישעי' יא, יא-יב.

71 וירא כא, ו.

תהי' בגאולה העתידה, כמ"ש⁷² "אז ימלא שחוק פינור" – שהתואר נשיא דורנו מדגיש פעולתו והשפעתו בתור נשיא ישראל] –

שבזה מודגש שהזכרת האושפיזין היא (גם ובמיוחד) בקשר ובשייכות לתוכן ענינם ועבודתם בגילוי פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה בתורת חסידות חב"ד.

ומזה מובן שב"זמן שמחתנו" צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע להוספה בלימוד פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת חסידות חב"ד ע"י שבעת האושפיזין החסידיים [כולל גם שבכל יום משבעת ימי הסוכות צ"ל הוספה מיוחדת בלימוד תורתו של האושפיזא העיקרי דיום זה, שבא בראש, ו"עימי" באים גם שאר האושפיזין], שע"ז ניתוסף עוד יותר בהשמחה ד"זמן שמחתנו", הקשורה עם השלימות דמתן-תורה בלוחות אחרונות, המודגשת בעיקר בפנימיות התורה (כנ"ל ס"ו).

*